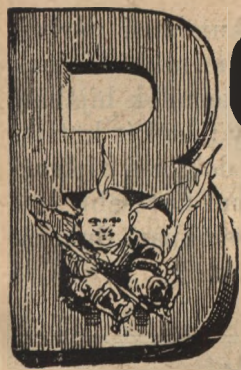

BORSSZEM JANKÓ

FODRASZATI ÉS SZÉPÉSZETI MŰTEREM A HENTALLER LAJOSHOZ.

Bukottak albuma: Hentaller Lajos.

Előfizethetni a kiadó-hivatalban : Budapest, Ferencziek-tere 3. sz. Előfizetési díj : Egész évre 8 frt. — Félévre 4 frt. — Negyedévre 2 frt.

Egyes szám 16 kr.

Bukott képviselők albuma.

V.

Hentaller Lajos.

Nagy Napoleon meglátva Göthét e szókra fakadt: »*Ecce homo!*« Ha Hentallert látta volna meg e helyett, okvetlenül így szólt volna: »*Ecce barba!*«

Tehát egy szakállról van szó. Igen egy szakállról, melynek dús növése mintául szolgálhat Dr. Thédó bartczwiblijének annonce-képeihez s mely előre veti árnyékát, mint az események.

S e szép szakáll miatt kelle Hentallernek megbuknia. Egy tandij- és szakállmentes filozopter lépett föl ellene. Nevét az illetőnek nem írhatjuk ide, mert az még nincs neki, de annyit tudunk már róla, hogy antisemita. S mit tett ez? Ráfogta Hentallerra, hogy pénzt adtak neki a zsidók, s a jámbor választók valószínűnek tartották, hogy Hentaller szakállára adtak valamit, míg azt, hogy az övére nem adnak semmit, bizonyosan tudták. Így bukott meg Hentaller, ki ezért nem mulasztá el győztes ellenjelöltjét levágni, de saját szakállát igen.

Életének története: ismeretsége Vérhasovayval. Sajátságos! — hét évig együtt volt vele s mindaddig nem ismerte; a nyolczadik évben, mikor otthagya, ismerte meg.

Vérhasovay faképnél hagyása Hentaller önzetlenségét fényesen bizonyítja. Hisz ő akkor hagyta ott a dicső barátot, mikor arra legjobban mosolygott a Fortuna.

Vérhasovayval való viszonya egy nagy csalódásba ejté a világot. Ugy volt vele, mint azokkal a kis backfischekkel, akik csupa naivitásból térdére ülnek a fiatal klavirmesternek s szenvedélyesen ölelgetik a lángbaboruló s elsápadó cousint. A világ azt hiszi, mindez »*frech*«-ségből történik, pedig hát az az egész, hogy a kicsikék még nem tudják, hogy az urak és hölgyek között egyéb különbség is van, mint a mi a férfi vagy nőnévre való keresztelés természetes következménye s a mi leginkább az eltérő toilletben nyilvánul. Hentallerről is sok borzasztót képzelt a világ hét évig, míg nem kisért, hogy ő neki fogalma sem volt arról, hogy mennyire különbözik Vérhasovaya tisztességes emberektől. Most már tudja, s két nyelven három hétig vezeklett a »*Pesti Hirlap*« ban s a »*Tagblatt*« ban.

Szép szakállán kívül, szekundánsi párbajnyilatkozatairól nevezetes. Irodalmi működésének ezek az eredményei. Honatyai teendőik hijában, mint halljuk, ezeknek egy nagy tizenkét kötetes műben való összegyűjtésén fog dolgozni e három évben. Ő kívül rekedvén, duellum kevesebb lesz a honatyák közt, mint a mult sessiókban. Bukását a vivőmesterek élénken sajnálják.

Ő maga is!

Tönődések

Seiffensteiner Solomontól.

— Százok hétszáz esztendüt vannak ittend, és még mindig beszélük „német anyarszágrul.“ Forcsa! tolán nem is az üvék folyó Aluta, hanem ük alutták 7 száz esztendüig.

— Tonálok én azt naidon kölömös, hoid Fronczioarszág üsse fogja lüdüztetni kinézerektül a városok, és még fogja kérni hadikárpótlás. Jún nekem ez elő ögy, mintha a

Poszpisil — mikor kirabolta a Landauertül a kassza — küldte volna neki edj konto éjjeli lakatos munkáér.

R e n d e l e t.

Tekintettel arra, hogy a vízvezetékben örzött folyadék ellen újabb időben alapos kifogások merültek fel egészségügyi szempontból, ezennel beszüntetek mindennemű bormérést a főváros egész területén, s különösen a vízvezeték sujtotta részeken.

Thaisz,
főkapitány.

A másolat hitelül:
Dr. Borsszem János.

Mondok!

Csiba postás!

Soha nem szagúhattam a fajtaját!

Nem bíztam rá sohase a pízet, te se bizd rá magyarom; hogy nyomnám a postabillogot a saját dichewséges jobb kezemmel a pofográfiaja közepibe.

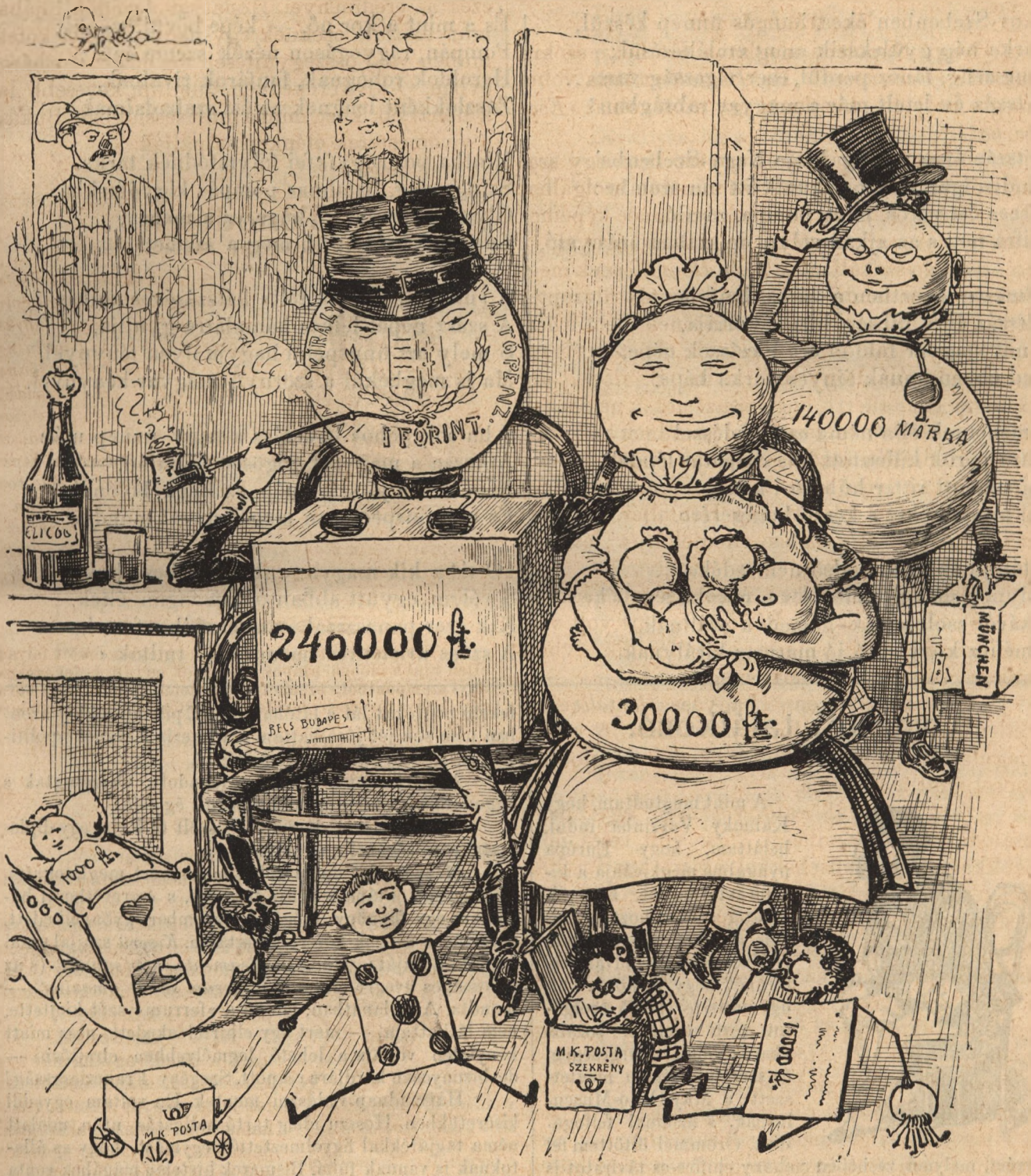
Itt a Csóri cigány, küdd azzal a pízed, vagy ha mán koczkára teszed, szánd inkább arra jaz igazi magyar snelczugra, aki hamarább elviszi, akár mellik postánál: arra jaz egy igaz üdvözítő olvasztékos csöndesre.

Uri magam is igy teszi, te se akarj kölömb lenni hékás, mikor még ijen se tudsz lennyi!

Énn nömös M. B.
de Domszög et Bugacz.

CSALÁDI KÉP.

Postalopás apó hú nejét öleli,
 Vig gyerek néppel van házuk tája teli;
 Münchenből a bácsi jön látogatóba –
 Élnek, szaporodnak, mint a hal a tóba'.

A nagyszzebeni jubileumra.

NAGY-Szebenben ékes, hangos ünnep készül,
Tarka nép gyülekszik szent emlékezésül;
Zene zeng, táncz perdül, ezer vigasság van. ...
Hétszáz év letelt már a magyar rabságban!

Hétszáz éves rabság kinja Nagy-Szebenbe'
Minden igaz szásznak tűnik itt ma szembe:
Díszes ősi város, jólét, pompa, zászló,
Czifra nép s az ajkán selyp, de szabad szász szó.

Jelmezes menetben a várost bejárja
Hétszáz éves rabság bús históriája,
A mit magyar földön ért a szászok népe,
Éled ebben annak fényes, tarka képe.

A menetnek élin néma csüggedéssel
Vlám pórok kifosztott bús csapatja lépdél;
Rajnamenti ritter hűbérúri kénye
Úzi messze őket s készti honcserére.

Aztán jó az uj hon első nemzedéke,
Melynek már gyümölcsöz a munka s a béke;
Ajkárról zsolozsmák hálaadva szállnak,
Szinéhez kegyosztó jó magyar királynak.

És a mint a kor nő, — képe bővül, széptül;
Pompán, ragyogáson nézők szeme épül:
Heroldok robognak, fanfárok rivalnak,
Zászlókként lengnek az ősi szabadalmak.

Mintha poros gyíkféj folytatódnék tarka,
Színgazdag, hatalmas pompás kigyófarkba,
Olyan a hétszáz év képe, ez a menet;
Láttára káprázat üli meg a szemet.

S »magyar igában telt« hétszázéves multja
A szász népet lelkes bámulatra gyújtja,
S mely azt ünnepelni hagyja ilyen fénynyel,
Ma is megbékül a szörnyű magyar kénynyel.

S ha sok pohos bakszász a nagy ünnep után
Átkozza a magyart gögösen és bután, —
Nem lesz a jó szász nép ezeknek bolondja
És circumspectusan magában ezt mondja:

»Ó ti! a kik magyar rabságról beszéltek
S vélem együtt abban olyan vígan éltek,
Kik ezer panaszzsal a szomszédba futtok, —
A szász uristenre! hazudni jól tudtok.«

A varzini találkozó.

(From our own.)

A mint megtudtam, hogy Kálnoky Varzinba indul, beláttam, hogy Európa nyugalma megkívánja a kitűnő információt. Egy pillanatig sem haboztam, hanem azonnal jelentkeztem Ő Excellentiája udvarmesterénél, hogy a közös külügyminiszter belső szolgátot tevő cselédei sorába akarok lépni. Fürgeségem és szemfülességem megtetszett a May-Ordo-Musculusnak, s azonnal felfogadott. Örömmel öltöttem fel

a livréet, melynek zsebében néhány chiffre-es táviratot is reméltem eltüntethetni, s készen álltam az utra. Hja, sic itur ad Astracancan.

Ő Exja az uton roszkedvűnek látszott. Egy szót sem szólt hozzám, csak este felé jegyezte meg, hogy

fekete pontokat lát a látóhatáron. Elpillantásokból azonban nem sok jót jósolhattam a francia revanche-politikának. *Habent sua fata li bellicos.*

Megérkezünk. Futtaky fogadott. Összesugtak s aggodalmasan tekintettek a borult ég felé.

— A helyzet komoly — szólt Ő Exja, egy diplomata rövidségével s mosolyával.

Másnap első dolga volt a vas-embert meglátogatni. Becsusztam utána a belső terembe, s észrevétlenül búhadtam egy függöny mögé. A vasember gyöngékedett, orvosságos üvegek heverték asztalán. *Keserű* szájjal azzal fogadta ő Exját: „*Quod medicamenta non sanant, (s az orvosságos üvegre mutatott) ferrum sanat omasius*“ — mondta. A pillanatban, midőn a »ferrum« szót kiejtette, nem láthattam, — mert egy elhirtelenkedett nesz miatt kénytelen voltam a lehető legmélyebben elrejtőzni — de bizonyosan kardjára csapott. Szegény Franciaország!

Harmadnap vadászni mentek. Én voltam egyedül kíséretükben. Hosszu ideig tartó hallgatás után, mialatt néma tagjátékkal figyelmeztették egymást, hogy az állatoknak is vannak fülei, Bismarck hirtelen magához vonta ő Exját, s a felhők között röpködő sast mutatott neki.

— A sas magasan röpköd — szólt a vér- és vasember jelentőségteljesen.

— Hm, hm, felelt rá Ő Exja.

Nem győztem csodálni diplomatiánk elővigyázatosságát és óvatosságát.

— Ha az a sas felém repülne! — szolt Bismarck s feltárult előttem a nagy németnek Franciaországgal szemben követett egész politikája.

— *Altiora petit Io* — volt a Kálnoky büszke válasza.

Bámulatom adóját nem tudva másként leróni, a megilletődéstől zavarban, lábára hágtam nagy diplomatanaknak.

— *Donnerwetter* — jósolta Ő Exja.

— A vadászat rosszul végződött. Én csak egy vadkacsát lőttem.

A következő nap a sétányon találkoztak. *Czigányok* játszottak, s Kálnoky nem volt hálátlan a gyöngéd figyelem iránt. Rendkívül fontos eszmecserébe bocsátkoztak az *egyptomi* kérdésről, melyet egész terjedelmében közleni fogok. Rendkívül fontos leleplezések. De hogy mindezt megirhassam, kérek papirosra száz forint előleget.

A szerkesztő uré

HIRVÁRI.

A talmi arany ember.*

Vadregényes dráma, számtalan felvonásban és kétszer annyi színben, melyet önmagának csuffá tétele czéljából, unalomból irt a saját műveinek élvezetében megcsömörlött

Jókai Mór.

II. Felvonás

(Változás.)

(Senki szigete; rajta Rézi mama és Noémi leánya. Hirtelenül megjelenik az arany ember, Timár.)

Noémi } egyszerre: (megpillantják.)
Rézi }

Timár (Nem válaszol.)

Noémi: Jó napot!

Rézi: Jó napot!

Timár (hosszas gondolkodás után.) Jó napot!

Noémi }
Rézi mama } (nem tudják hirteleniben mit mondjanak)
Timár }

Timár (megpillantja az ott fekvő rózsaleveleket.) Önök bizonyára rózsavizet főznek! És kenyeret sütnék belőle; tudom, ettem már én is rózsaleveleket Törökországban, olyan helyeken, hol fű nem terem.

Noémi: Hát volt ön Törökországban?

Timár: Hát nem emlékszik? Már a regény elején is uszva jövök onnan a Duna vizén!

Noémi: Aha!

Rézi mama: Megyek ebédet főzni.

Timár és Noémi: (egyedül ásitoznak.)

Noémi (felsikolt.) Békát látok.

Timár (keserűen.) Ilyenek a leányok. Szeretik a macskát: pedig az se nem kuruttyol, sem rovarokat nem

* A nagynevű szerző annak kijelentésével volt kegyes e töredéket rendelkezésünkre bocsátani, hogy ha szindarabjának sikerül olvasóit kigyógyítani abból a rögeszméből, melyben leledzenek, midőn az »Arany ember« című regényét szépnek tartják, — akkor boldog lesz, mert eléri czélját.

fog, melyek egy harapásra kidöntenek egy egész fát; a macska csak egeret fog és hizeleg.

Noémi (egyszerre megkedvelve a békát.) Jaj! Arany Ember ur, fogjon egyet számomra.

Timár (négy kézláb keresgélve a fűben.) Tessék!

Noémi (befut a mamához.) Mama nézd!

Timár: Várjon! lajorját faragok hozzá.

Noémi: Jókainak igaza van: ön »arany ember«.

5 szín.

(Krisztyán, híres csirkefogó, sárga frakkban, zöld mellényben és vörös nadrágban jelenik meg a szigeten és hamarjában békaszzerűen egy lábasba ugrik és ott kuruttyol.)

Noémi (megpillantva Krisztyánt, felsikolt egy oktávval magasabban, mint előbb.)

Krisztyán (kiugrik a fazékból.) Ugy-e kellemes meglepetés? Nagyon éhes vagyok, azért jövök, és még azért is, mert Braziliában terem a csibakéro fa, a miből a hajók orrát faragják, meg a sziklariben fa, mibe szű nem esik soha, és a miből gőzkazánokat fűnek és. . . .

Rézi mama: Nem látom a sok fától az erdőt. (Féltre): Jaj de jó vicz! (Krisztyánhoz): Hát mért nem mész oda?

Krisztyán: Nem megyek, hanem eladom ezeket a fákat; úgy sem tettek; ha nem hallgattok, feladlak Stambulban és Bpsten. . . .

Timár (megjelenik mint Deus ex machina.) Azt már hiába adja fel; megvettem e szigetet 900 évre egy kilo tökmagért és egy font mogyoróért!

Krisztyán: }
Rézi mama: } egyszerre: (elbámulnak.)
Noémi: }

Krisztyán: (elrohanva.) Még számolunk!

Noémi: (Timárhoz.) Én magát szeretem!

Timár: Valóban? Én is. (Féltre fordulva szídjá magát.) De most távozom. Kérem tegezzen! Nem akar? Jól van. Isten velem! (Távozik.)

Noémi: A puskáját töltsse meg!

Timár (egyedül): Oh nem vagyok én arany ember, sőt talmi arany sem, csak olyan china-ezüst, sőt egész egyszerűen csak gazember! (Két lövés hangzik egy közel kunyhóból.)

Timár (kalapja leröpül; a puskát felemeli, de nem lö; oda megy a kunyhóhoz és megbocsát Krisztyánnak, a ki onnan lött.) Itt van a tárczám; menjen Braziliába; (okosat gondolva): Maga vagy lovagiasságból akart hátulról lelőni vagy. (tovább nem tudja.)

Krisztyán (zsebre dugva a pénztárczát.) Édes papa! Megyek Brasiliába. Pá! (El.)

Timár (Utána néz): Oh én gazember!

Noémi (midőn látja, hogy minden rendjén van, oda jön): Te, te, te. . . . (Egy negyed óráig tegezi.)

(A függöny okosan legördül.)

(Arról értesültünk, hogy a nemzeti színházban e változás után tíz percnyi szünetet fognak tartani, hogy a közönségnek ideje legyen kérődzni a magába szedett bölcse refleziókon s ráérjen magához térni a felett való bámulatából is, mire képes a publikumára haragvó, köszívü, arany ember, »a ki mindent tud«.)

SZENT ISTVÁN NAPJA.

I.

A „dichewsewges szent jobb kéz!”

Ó „dichewsewges szent jobb kéz!
 András bácsi rád buzgón néz.
 S szüretelnek addig ezek,
 A szentségtelen jobb kezek.

(Régi magyar nóta.)

Apró hírek.

△ **Vesztett fejszének a nyele.** A pénzügyminiszter elhatározta, hogy a *postatolvajlás* nyereséges mesterségére jelentékeny jövedelmi adót vet ki. — A postatolvajok ezen rendszabály ellen — hír szerint — kérvényt nyújtanak be a képviselőházhoz, előadva, hogy a tervbe vett adó tönkretenné a virágzó uj iparágat.

* * *

* **Miért nem jött a kolera?** Miért sikerült ezuttal megkötni? Ezen török a tudósok a fejüket. Megmondjuk

mi az okát: Olyan unalmas volt az idén a morte saison, hogy a kolérát megölte az unalom.

* * *

Ω **István-ünnep.** Szászok ünnepe, Tűzoltó-dalár-ünnepély megvolt már az idén. A **titkos drámaírók**, az **öngyilkosok** és a **postatolvajok** országos ünnepélye most már el nem maradhat.

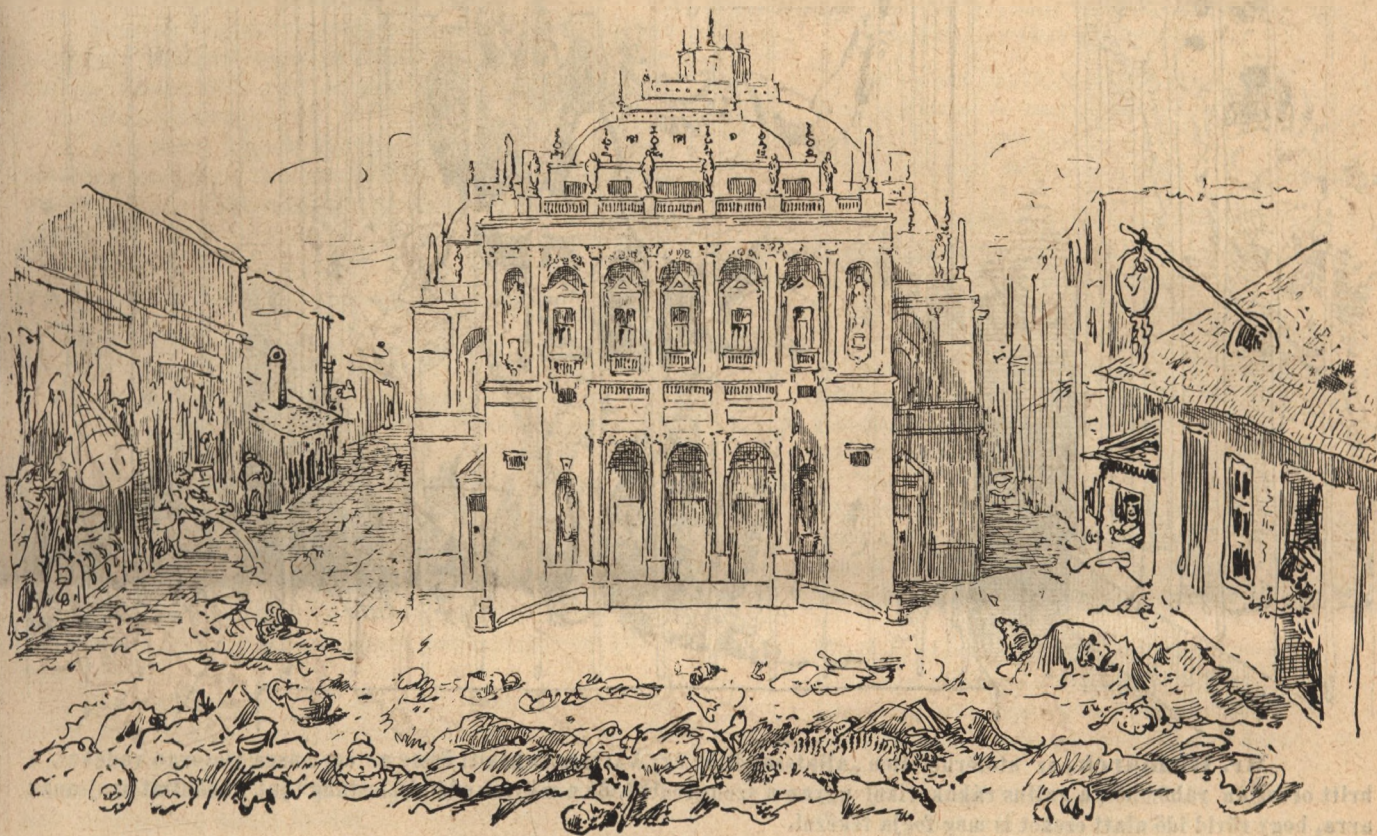
* * *

Ⓛ **A bölcsek köve** az a tégla, amelyet a láda pénz zsebre rakott filozofus a ládába tett. És furcsa! a rendőrség mégse tud belőle kiokosodni.

SZENT ISTVÁN NAPJA.

II.

Gyöngy a szeméten!

Állj meg, földi, ide vigyázz,
Im itt az új operaház,
Azért diszlik tán oly nagyon,
Mert trágyszva bőven vagyon:

ATHEDRAI BÖLCSESEGEK.

— Mondhatni: Krisztus két éves korában született.

— Az én szolgálóimnak mindig meztláb

van a fejök.

— Virgil Athénban lebetegedett.

— Claudiusnak dicsérni lehet azt a kijelentését, hogy senki sem lehet római polgárrá, a ki nem tudja jól a magyar nyelvet.

— Kapja magát és fogja ezt a könyvet.

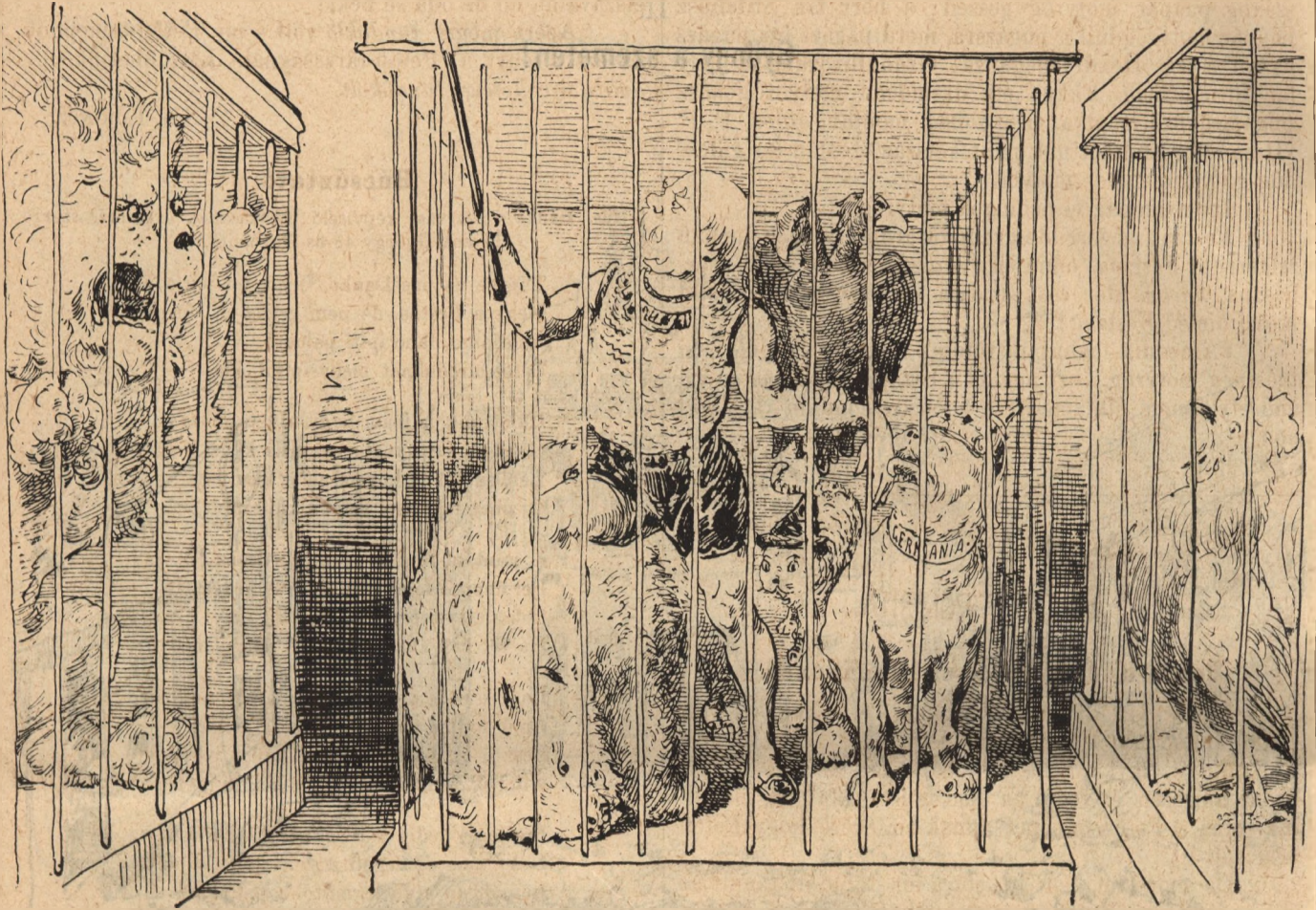
— 1762-ben, a történelem tanúsága szerint, olyan nagy volt a hőség, hogy a leesett hó azonnal elolvadt; sőt később a vizek csonttá asztak.

— A sokból kevés is elég.

— II. Rákóczy Ferencz a török szultán pártfogása alatt meg is halt.

— A Nagy Sándor korabeli régiségek közt találni egy emlékérmét a Richelieu idejéből.

AZ EURÓPAI MENAGÉRIÁBÓL.

Mr. Bismarck, az utólérhetetlen „állatszeliadó” egy katroczba békiti össze az egymásra vicsorgó vadakat. A britt oroslán rábömböl, a gallus rákukorikol ugyan a szomszédból, de a művész eddigi „lestung”-jai garantiát nyujtanak arra, hogy rövid idő alatt ezeket is meg fogja fékezni.

Krajellhuber Tóbiás

preschpurgi házi ur és sopronyi lakosnak okoskodásai.

Czu tumm! l

Én fatyog már nem tye-reg, mékizs zsidam, mint ety pornyó, mikua holodam Hermanstadtpan inebi pezét, omid dordoda a szuberindentend *Teutsch* hochwaden. Merd fan asz zéb, merd fan asz naty, mikua follogi mer gimondani, hoty »hédzász éfig élung *Motyoruaszág*on, enelfokfa letyung mintik *nimedog*; *Nimeduaszákdull* zsohazse gobdung zsemizse nem, *dehad* letyung hálázs *Nimeduaszák* iránt, a *Motyoruaszág* bedik p. p.«

Merd folldam lenn a Hermannstadtpan. Ikoszi xinung, ikoszi brünzibiendráj, mudadgoza mozd ollen ridgán, hoty muszájn dámogodni. Ezerd izs elmendung — én meg a barann Eibischteig s ami fan ety indim sbéczi ézs xinunxnosz én dillem — a szaxogdull a jubeläumra.

Herrjeszesz, hogy megerüldég! A herr fan Jekeliusz, Kniteliusz, Zvifeliusz, Stiefeliusz és Trommefeliusz mind a nyagungpa porulldag ézs mind zsidung mind edfen ereg elefánd.

Azudan elgilteg peninged hodelba ézs azt mondag, hoty dehedung amid ogarung, ehedung — ihodung a mi zsojád geldzségünkre magungdoll. Szapperlott!

De ozérd ineb büramidáll! Extra deáder! adtág ety torop: »*Die Flandrer am Alt*« omi ozd deszi, hoty »*Az ereg henczegő?* Én nem érdelem pelile egy szó zse nem, de oszérd föld ety hexdi torop!

Hexdi torop után hexdi pángedd és hexdi doászdog. Én iddam xamd monarchira; a her fan *Teutsch*

hochwi aden a nimed guldurra, a mid derjeszdenek szaxog puapár motyrog geszed; a herr fan Stifeliusz puapár motyrogdull a pugázsra, merd págázs ézs pugázs pazzol essze. Hexdi effegduzs! Gradullirozung a herr fan Stifeliusnag. Ekkua ety dremdede motyor gonász zolgapíró ozd montya, nem zobad montani ezded, P. P. »Hinausz!« uadidottunk mint kétszáz orozlán ézs gidobdug gutyadremdede motyor.

Ity nyomnag el peninged motyrog!

Festzug zsigerrilde grandioz árdig! de még joppán zsigerruld Festzug, omid én arranzsiroszdam ezside zsörhászpa: három liter zsör kiidam ety czugba. Esz folld ikoszi námed Festzug!

»Ameddik fognak ilen terek nimetog, addik nem tyészneg motyrog,« ozt monda a barann fan Eibischteig, ami ety fünom díblamád ézs én ozd mondám rá »Ewi nöd!«

P. p.

MIDÉKI TROMBITA

Petőfi-ünnep Sár-Szent-Lőrinczen.

Mi is Árkádiában születünk — nekünk is volt Petőfi-ünnepünk. És miért ne lett volna? Petőfi nem itt született ugyan, nem is itt halt meg, de *volt* itt Sár-Szent-Lőrinczen és végre ha nem is lett volna itt, megöltük volna a Petőfi-ünnepet annak emlékére, hogy Petőfi *nem* volt itt.

De mondom, *volt* itt, sőt a mi több, itt tanult az akkor még főnállott algymnásiumban és semmi kétség, hogy Sár-Szent-Lőrinczen hullott lelkébe az isteni szikra és az isteni öreg-kut volt a kasztáli forrás, amelyből először meritette a költői ihletet.

Nem ő volt az egyetlen sas, a kit a lőrinczi gymnasium nevelt. Rajta kívül Dr. Sass István megyei főorvosunk is onnan került ki és *Sass* volt az, a ki a *sas* ünneplélyt megpendítette és létrehozta.

No de azért fényes volt, mondhatom! Az Akadémia szörnyen kitett magáért: megengedte Lehr Albertnek, aki amugy is itt volt, hogy viselhesse az Akadémia tudós képét; a Kisfaludyak egyik legkálvinistább tagjuk által képviseltették magukat; a nemes vármegye pedig egy aljegyzőjét küldte el, a mi igen szép tőle, mert hisz a hajduját is küldhette volna.

No de azért meg volt az ünnep szépen. Sok jó, derék ember volt együtt, Dr. Sass kitett magáért, ékesszavu papunk is, akirül vármegyeszerte szól a nóta, hogy:

»Esik eső karikára
Sántha Karikára.«

Nem hiányzott ugyan egypár izgága ember, aki meg akarta zavarni az örömléket, például Petrich ur, az ujdonsült képviselő, aki abban a véleményben, hogy az országgyűlésben van, egy kis skandalumot akart provokálni, no meg természetesen K. Gy. — aki Petőfi összes

költeményeiből épen a »Zikczene zakczenét« akarta elszavalni, no de oda se neki!

Azért mégis *tündöklő* volt a mi Petőfi-ünnepünk és ezt a fényt a Petőfi-társaságnak köszönhetjük, — amely távollétével tündökölt.

SÁR LŐRINCZ.

*

Búcsúztató.

(»Nás Dankó,« szarvasi képviselő távozásának öröme szerző Pecsok György 48-as Hurbanista.)

Tájgye us nás Danko, ¹⁾ sok tot varja, lesi,
Megy a Pestba, de nem gejesen, lem pesi ²⁾
Ahol anyi Jano ípti palota:
Ü tot-birodalmat megy íptni oda.

Halottunk is mám hogy kivete lakását,
Gonddal beszerezte vagy tiz kebel kását.
Lebbencset jó bövem előre kiszített,
Csizmat fejelissel szípen kidíszített.

Is miutam Pestba a mlieko draha: ³⁾
Ijel-nappal fejet züvi kedves krava. ⁴⁾
Csinaltatya brindza, kavjizik majd eztet,
Ha tot zatyafiak seczko ⁵⁾ meg nem vesznek!

Haj! lesz is otem zúr, kapja sok petókát! ⁶⁾
Amir nyilbe üti uj totorrszag dógát.
Lesz ü ott naesagos zurakkal jo pajtas,
Mit neki summas per, mit mar vigrehajtas!

Pre to ⁷⁾ pedig mar mi titokba erülunk,
Hogy nem szedegeti a szürkanko rülunk.
Legjobban erüli legmiltóbb pajtasa:
Nás Misó, kinek most *tebb jut* chleba, ⁸⁾ kasa.

A ki jó tot, mint ü, azír tamogattuunk,
Chlebat, kasat neki, mint Dankonak, atunk.
Ki a »moja dusat« ⁹⁾ olyam szípen ejti,
Ambar kezit totnak zsebjiiben felejtí.

Maragya most szebe ¹⁰⁾ kezünk tot prókator,
Nem is agya enyi masnak a chlebabol.
Fogadok három év alig-alig buj le,
Mongya neki Danko: »Miso moj, csarujme!« ¹¹⁾

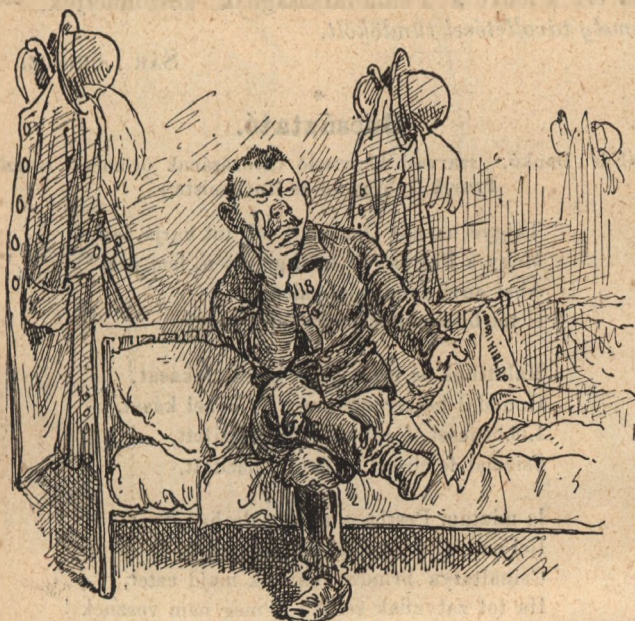
De teraz ¹²⁾ us tajgye! a petóka húzza,
Nás Danko mar minket mostanság nem nyúzza!
Biztos napdíj viget ragata ü lipen,
Had mi a markunkba nevethejtuk szípen!

Csiszta nyereséggel csinaltunk meg eztet,
Toltunk mas nyakara a mienk keresztet.
Zorszag nyakan ilni nekunknak s neki jo,
Brati, gyetyi, potye! ¹³⁾ kialtsunk zsvio! —

¹⁾ Megy a mi Dankónk. — ²⁾ Gyalog. — ³⁾ Drága. — ⁴⁾ Tehén. — ⁵⁾ Mind. — ⁶⁾ Ötforintost. — ⁷⁾ Azért. — ⁸⁾ Kenyér. — ⁹⁾ Édes lellem. — ¹⁰⁾ Egyedül. — ¹¹⁾ Cseréljünk. — ¹²⁾ Most. — ¹³⁾ Barátim, gyermekek, jertek.

MIHASZNA ANDRÁS

fővárosi m. k. rendőr szemlélődései.

Ugy ám!

Külsországokba is lopnak ám a postátul.

Itt óvasom a kipes úságba, hogy Münkem városába elloptak valami . . . annyi píz, hogy ki se tudom mondani.

No mán most azt szeretném én tunyi, mit akarnak én tüllem azok a naszszáju úságíró ténsurak?

Hát ha eczzer a postapiz arra való, hogy ellopják, mit tehetek én akkó? Ha arra való ellopják, mer röndnek muszáj lönnyi.

Má hogy én aztán megkerítsem? Hát a gönczölsekér nem kéne az úságíró ténsuraknak? Hogy az isten csudájába kerítsem meg, mikó nem tudom hun van, ki vitte el? Nem vagyok én száesztendős gyüvendő mondó, sem egyiptomi álmoskönyv, hogy csak így magamtul kitanájam!

Osztán szép vóna a tülem, hogyha én meffognám a postaszíványokat, mikó sem a bécsi, sem a münkemi m. k. rendőrsig nem tudja elcsípni? Nem vagyok én pogány, hogy megszegyenitsem az külsországiakat. Ha nímet is, de azír mégis csak kollégya.

Azér is beölégsem én a magam dicsősíggel, meg a vak kódissal. Hun is vagy öreg? Csak mars be, mer röndnek muszáj lönnyi!

Csodabogár.

Látletett

folyó evi 18-iken Junius estefele volt az alul irt orvos, az ide volo városi Birotól caerne györgy esédezik hogy indul meg, Potczetnik Kathalinnához, mely panoszkodat, hogy Jurcza Daratheo és oz ó leanya együt Jurcza Judit, a földön alyon nagyon meg verte ugy

hogy orvosi segettség szükséges neki mind tonuk, a kik jelen leteben Rópács Alcsbeth.

Tolálmány.

A Külcso: 1 szór Az Ing és a kötény vot egészen szakitva úgy hogy nem lehatt semmire használni

2 szor A fejen csak haját volt kitépve körülbelöl egy morkolába

3 szor két fogak volt neki kiütve

4 szor A homlok datatva es verrel aláfutva és minden ket szeme volt dagadva

5 szor az orát volt dagadva, es egy fellöleges bőr sértes körülbelöl 2 cm. nagyságu

6 szor a bal orca volt dagadva és három fölöleges bőr sértesek körülbelöl 2 cm. nagyságu

7 szor a hát minden ket válat úgy mind a jább és a bol váll volt datatva, és vérrel alláfutva esnagy láz volt jelen ugy hogy a vér ütér egy perczbe körülbelül 100. ütét.

Vélemany.

Azon talalmany következik:

1 szor hogy azok sértesek valójában reszen kerrel történik úgy mind hoját kitépés, és az ing es kendő szakitva, reszen kővel ugy mind a két fogat es a vállak meg datatva, történek

3 szor hogy Paczetnik Kathalina negy nap az agy őrizna kell mivel nagy fájdalmos volt, neki a hátón a kett vállat

4 szor hogy az említett Paczetnik 10 nap olot helyre lesz álitva minden kovetkezes nélkül, mely ez alul irt orvos soját kez alá írás meg bizonyithom Kell Brezova 22 diken Junius 884. K. F. s k. orvos.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

S. S. (Szarvas.) Félreértett. Kivánatára vonatkozólag mi nem intézkedhetünk; az, a ki annak teljesítésére egyedül illetékes, nincs itthon. — Remeo. Szép hegedűszóban azt mondják azok a sorok, hogy bár a dolog jóízű, de mivel szörnyen régi, és általánosan ismeretes, használhatatlan. Egész variációk vannak róla. Nem ismeri ön a Lafontaine-Wassermann etc. anekdotát? — Engli urnak, Serajevo. Levelét átadtuk a kiadóhivatalnak intézkedés végett. — H. E. Nagyon régi történet, de új bizony nem maradt. — P-r. A kik szótár segítségével csinálják annonce-ikat, nem vihetik többre. Nem oly furcsa, hogy minduntalan ne akadjon párja. — B. D. Csak privát-köröknek telhetik benne mulatsága; nyilvánosság elé nem való. — M. Ö. Azok, akiket ön kérdez, koránt sem merültek a feledés éjszakájába, sőt nemsokára be fognak állítani. A mi ajánlatát illeti, nem veszünk szába macskákat; előbb hát lássuk azt a — medvét. — Dr. B. Köszönjük a felvilágosítást; felhasználjuk. — München. Csak ne tessék úgy elbizni magukat. Kitűnő hazai postatolvajaink nem hagyják oly könnyen lefözetni magukat. — J. J. Nem olyan kacagató furcsaság az, mint gondolja. Egyszerien más értelmezést is megengedő, rossz kifejezés. — H. L. S. S. barátunk megbotránkozással utasította vissza az ajánlást. A többiből szemelgettünk, de csak győren, mert sok bennök az elavult. — Gyulafehérvár. A rajzok kitűnők, de a szöveg csak nagyon szűk körben számíthatna érdeklődésre. — Ulpius. Ügyes dolog, de terjedelme miatt nem ígérhetjük közlését, igyekszünk azonban megmenteni belőle, a mit lehet.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.